

faelde der dikteres til Tingbogen, hvorhos dens Af- sigelse, naar Saadant findes fornødent, kan ud- sættes en kort Tid, dog ikke udover Retsmødets Slutning, troer Ministeriet at kunne tiltræde, og § 226 i nærværende Udkast er saaledes i det Hele affattet i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag, hvilket ligeledes gjælder om § 229.

Kapitel 6.

Om Beviset i Straffesager.

Som allerede tidligere berørt foreligger her et af de væsentligste Punkter, hvor det i forrige Samling nedsatte Udvalg ikke har kunnet tiltræde Ministeriets Anskuelse, men hvor Man desuagtet efter nyste Døveielse har troet at maatte fast- holde sin tidligere Opsættelse. Udvalget er imid- lertid med Ministeriet enigt i, at der ikke bør gives faste Bevisregler af en positiv Natur for Rævningerne, og at Loven derfor kun kan forholde sig negativt, idet den vel kan unddrage visse Beviser fra at komme i Betragtning, men ikke kan indvirke paa Samvittighed og Overbe- visning ved faste Regler. I det Udvalget saa- ledes har anerkjendt, at visse Beviser maae kunne udelukkes, har det fremdeles fundet, at Man ved Affattelsen af det tidligere Udkast har været for- sigtig med at udelukke Beviser, hvilket Udvalget finder rigtigt, og det har derfor heller ikke havt mange Bemærkninger at gjøre ved de enkelte Bestemmelser om Vidnesbyrd, som ikke kunne føres. Af de af Udvalget med Hensyn hertil stillede Ændringsforslag tiltræder Ministeriet det, som gaar ud paa, at den tidligere § 249 skal bortfalde, idet Man maa erkjende, at en saadan Bestemmelse efter Forholdets Natur maa ansees mindre nødvendig. Derimod har Man ikke troet at kunne optage de af Udvalget foreslaaede Ændringer til den tidligere § 250, fordi det forekommer Ministeriet, at den af Udvalget fore- slaaede Affættelse let vilde give Anledning til Tvivl og Misforstaaelse, medens Udkastet for- menes korrekt og tydeligt at gjengive den til Grund for Bestemmelserne liggende Tanke. Lige- ledes har Ministeriet fundet Betænkkelighed ved efter Udvalgets Forslag at udvide Ægtefællers Fritagelse for at vidne mod hinanden (den tid-

ligere § 252) til alle Straffesager. Medens en saadan Fritagelse vistnok er fuldkommen begrun- det i Bødesager, fordi det paa Grund af For- muefællesskabet paa en Maade er den Paagjæl- dendes egen Interesse, hvorom det gjælder, hvor- hos disse Sagers ringere Betydning gjør en saadan Fritagelse mindre betænkkelig for det Of- fentlige, saa kommer Man ved at udvide Fri- tagelsen til alle Straffesager ind paa et ganske andet Omraade, nemlig Kollisionen mellem for- skjellige Pligter, der antages at blive for tung for den Paagjældende, men har Man først i et Tilfælde indrømmet en saadan Fritagelsesgrund, saa synes Man ikke at kunne vægre sig ved at udstrække den til de nærmeste Familieforhold, hvor Kollisionen kan fremtræde med lige saa stor Styrke, især naar de Paagjældende leve i samme Husstand. Desuden maa det ogsaa bemærkes, at i mange Tilfælde vil netop efter Forbrydelsens Bestaaenhet den anden Ægte- fælles Vidnesbyrd være det væsentligste Bevis- middel, som kan tilveiebringes, og det vilde være særdeles betænkeligt for det Offentlige at give Afkald paa et saadant Bevismiddel, hvilket heller ikke vilde stemme med den hidtil gjældende danske Lovgivning og heller ikke med den engelske Ret. Man har fremdeles fundet Betænkkelighed ved at optage det foreslaaede Tillæg, at Præster skulle være fritagne for at aflægge Vidnesbyrd om, hvad der betroes dem i Skriftemaal; thi medens denne Regel vel kunde forsvares i den Udstrækning, hvori den hidtil har været gjæl- dende, saa vilde den under den nu stedfindende Religionsfrihed kunne give Anledning til Tvivl og Misligheder, som helst bør søges undgaede. Endelig har Udvalget foreslaaet at udelade den sidste Del af den tidligere § 242, hele § 244, de fire sidste Linier af § 246 og § 247 sidste Punktum, fordi de heri indeholdte Bestemmelser findes mindre nødvendige eller skulle kunne være vildledende. Dette er dog ikke nærmere be- grundet, og da Ministeriet, efter paany at have gennemgaaet de omhandlede Paragrafer ikke har kunnet overtønde sig om Rigtigheden af den af Udvalget fremsatte Anskuelse, ere de nævnte Paragrafer optagne uden Forandring i nær- værende Udkast.